

Η ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Αναγέννησις του Ιδεολογισμού

Το τελευταίο τεύχος της «Νέας Γαλλικής» Επισκοπής... Η αναγέννησις του ιδεολογισμού...

Τα τελευταία γαλλικά μυθιστορήματα

«Η Σφήκη», είναι ο τίτλος ενός μυθιστορήματος του Αλμπέρ Τουσσάρ... Η Σφήκη...

«Ενα βιβλίο του Έριμαν Βέντελ»... Η Γερμανία συγγραφέας Έριμαν Βέντελ...

«Ενα φιλολόγικον βραβείο 300 γιλιόδων φράγκα»... Έως τώρα τα διάφορα φιλολόγικα βραβεία...

«Μια ηγεμονική κληρονομία»... Η βαρβάρη ντε Ρότσιλντ που πέδαινε...

ΜΗΑΜΗΗ Β. ΑΛΕΒΙΖΑΤΟΥ Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΕΣΤΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ AP. 125

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΤΗ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΜΕΤΕΡΓΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟ ΕΠΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

(Μετά λίγων καιρών θα δοταθούν τα 100 χρόνια από της συστάσεως του Ελληνικού Πανεπιστημίου... Η Ιατρική Σχολή...

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ Έτος της λειτουργίας του τα μαθήματα των Πανεπιστημίων ήταν απλή, διέτελε γαυρία...

«Αλλά έκτος από τις απόψεις αυτές της Ιατρικής, γλωσσικής, κοινωνικής... Η Ιατρική Σχολή...

«Χαρακτηριστικόν της αμετακίνητης καταστάσεως των πρώτων ετών... Η Ιατρική Σχολή...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Η Ιατρική Σχολή...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Η Ιατρική Σχολή...

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ Η ΕΞΗΜΝΙΑ - Φυσική, Χημεία, Ανοσολογία, Παθολογία, Γενική και Θεραπευτική, Ιατρική Φύση... ΣΥΓΡ. ΑΡΑΒΑΝΗ-ΑΥΜΕΡΑΤΟΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΚΟΥΡΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΝΟΗΣΕΩΣ

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ

Το Β' μέρος της συνεντεύξεως με τον κ. Ίωάννην Συκουτρή

Συνεντεύξις σήμερα τη δημοσίευσίς της συνεντεύξεως με τον κ. Ίωάννην Συκουτρή...

«Τι ρόλο παίζει το σχολείο στο ζήτημα του καλλιτεχνικού ζηνήματός και της προετοιμασίας του μαθητή... Ο ρόλος του σχολείου...

«Αλλά έκτος από τις απόψεις αυτές της Ιατρικής, γλωσσικής, κοινωνικής... Ο ρόλος του σχολείου...

«Χαρακτηριστικόν της αμετακίνητης καταστάσεως των πρώτων ετών... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

ΣΗ. ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ ΑΝΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΟΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ AP. 250

«Τι ρόλο παίζει το σχολείο στο ζήτημα του καλλιτεχνικού ζηνήματός και της προετοιμασίας του μαθητή... Ο ρόλος του σχολείου...

«Αλλά έκτος από τις απόψεις αυτές της Ιατρικής, γλωσσικής, κοινωνικής... Ο ρόλος του σχολείου...

«Χαρακτηριστικόν της αμετακίνητης καταστάσεως των πρώτων ετών... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

ΣΗ. ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ ΑΝΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΟΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ AP. 250

«Τι ρόλο παίζει το σχολείο στο ζήτημα του καλλιτεχνικού ζηνήματός και της προετοιμασίας του μαθητή... Ο ρόλος του σχολείου...

«Αλλά έκτος από τις απόψεις αυτές της Ιατρικής, γλωσσικής, κοινωνικής... Ο ρόλος του σχολείου...

«Χαρακτηριστικόν της αμετακίνητης καταστάσεως των πρώτων ετών... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

«Το πρώτον είναι η ένθεσι των φιλοσοφικών μαθημάτων... Ο ρόλος του σχολείου...

ΣΗ. ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ ΑΝΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΟΝ ΕΝ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ AP. 250

ΤΟ ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
Η ΜΟΔΙΣΤΡΑ
ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Η ΚΥΡΙΑ 'Οκτοπών δεν έκοιτάζε με πολύ συμπαιφτικό τρόπο τη μοδίστρα... Η μόδα είναι γούστο... Η μόδα είναι γούστο... Η μόδα είναι γούστο...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΚΡΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ
(Απάντεις εις τόν κ. Ν. Συναδινόν)
ΑΠΟΦΟΝ ΤΟΥ κ. Γ. ΠΡΑΤΣΙΚΑ

Σ' έναν τόν κόσμο, αλλά από πέντον στην Ελλάδα, όπου το κάθε τι έχει ελευθέρως... Η μόδα είναι γούστο... Η μόδα είναι γούστο... Η μόδα είναι γούστο...

ΠΟΛ. ΧΡ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ τουρκική γλώσσα... Η Τουρκική λογοτεχνία... Η Τουρκική λογοτεχνία... Η Τουρκική λογοτεχνία... Η Τουρκική λογοτεχνία...

Ο Ναζιμ Χικμέτ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ
ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

ΜΠΟΡΕΙ κανείς να πει ποτέ... Η επιστήμη... Η επιστήμη... Η επιστήμη... Η επιστήμη...

ΓΛΥΦΑΔΑ ΤΟΥ 1935

ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Μ. ΒΑΪΑΝΟΥ

ΣΧΕΔΙΑ: Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΡΟΓΗ... και το ερωτικό δωμάκι...

...και τα γέλια τους θα είναι τα μοναδικά...

...μυτιές επιθυμίες και τους πόθους...

...Και έτσι σήμερα εκείνος που...

...ΕΓΓΛΗ φασαρία στο σπίτι της...

...Καλαμάκι, δ' Άγιος Ανδρέας κλπ....

...το γλυκό του γαλαξίου μαγιά που...

...Φέλιξη ανέλεστησαν—κάπου άργα...

...Τίποτε το «σενδαλιόδε» απ' τη ζωή...

...Κείνοι που μένουν μόνον άνηματα...

...Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...Καλά είναι και η Ελλάδα...

...Το ατοκίνητο, που σπαταλά βαφιν...

...Τα λόφια από τους λόφους που βο...

...Αδελφή είναι η Γλυφάδα του 1935...

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

LENAU Η λίμνη

...Στη λίμνη την άσπλητη γελασι...

...Το ατοκίνητο, που σπαταλά βαφιν...

...Τα λόφια από τους λόφους που βο...

...Αδελφή είναι η Γλυφάδα του 1935...

...Αδελφή είναι η Γλυφάδα του 1935...

...Κείνοι που μένουν μόνον άνηματα...

...Αδελφή είναι η Γλυφάδα του 1935...

...Τίποτε το «σενδαλιόδε» απ' τη ζωή...

...Αδελφή είναι η Γλυφάδα του 1935...

ΣΥΜΠΝΕΪΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

“ΤΑ ΠΡΟΥΚΙΑ”

...ΕΓΓΛΗ φασαρία στο σπίτι της...

...οιά για το σπίτι, μια κόκκινη μα...

...—Αυτό που σου λέω. Μερικές τ...

...το κερ' τ' ανάτασας να τήχης...

...—Πολύ δημοφ. Καλορροϊζικα...

...—Η θέρση άνοιξε τη γλώσσα...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Ελάτε τώρα, μαρέ φορίτια...

...—Το κεφάλι τους και στο κορμ...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΥΠΤΙΚΗ

ΜΙΧ. ΤΟΜΠΡΟΥ: Προτομή Βλάση Γαβριηλίου.

...τομάζα μου μόνο και πόρνη...

...—ΕΓΓΛΗ φασαρία στο σπίτι της...

...οιά για το σπίτι, μια κόκκινη μα...

...—Αυτό που σου λέω. Μερικές τ...

...το κερ' τ' ανάτασας να τήχης...

...—Πολύ δημοφ. Καλορροϊζικα...

...—Η θέρση άνοιξε τη γλώσσα...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Ελάτε τώρα, μαρέ φορίτια...

...—Το κεφάλι τους και στο κορμ...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Το κεφάλι τους και στο κορμ...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΥ Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

...“Από τα τραγούδια του Χάινε”

...τομάζα μου μόνο και πόρνη...

...—ΕΓΓΛΗ φασαρία στο σπίτι της...

...οιά για το σπίτι, μια κόκκινη μα...

...—Αυτό που σου λέω. Μερικές τ...

...το κερ' τ' ανάτασας να τήχης...

...—Πολύ δημοφ. Καλορροϊζικα...

...—Η θέρση άνοιξε τη γλώσσα...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Ελάτε τώρα, μαρέ φορίτια...

...—Το κεφάλι τους και στο κορμ...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

...—Ούο τ' ερωτώμενος, αδελφ...

...—Εάν η κόρη ήθελε μερικά...

...—Το κεφάλι τους και στο κορμ...

...—Όσο πιο άκοιμισμένοι από την...

ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΧΩΙΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΚΑΙ... ΟΛΑΞΗ είναι σφ...
ΟΛΑΞΗ είναι σφ...
ΟΛΑΞΗ είναι σφ...
ΟΛΑΞΗ είναι σφ...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Και...
Και...
Και...
Και...

Και...
Και...
Και...
Και...

Και...
Και...
Και...
Και...

Και...
Και...
Και...
Και...

Και...
Και...
Και...
Και...

Και...
Και...
Και...
Και...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Μα...
Μα...
Μα...
Μα...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γύρω στο 'Ελληνικό Μελόδραμα

Ξένοι καλλιτέχνες σ'Αθήνας

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Η Κριτική του βιβλίου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Απαισιόδοτος, Σα...
ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Απαισιόδοτος, Σα...
ΠΟΙΗΜΑΤΑ: Απαισιόδοτος, Σα...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

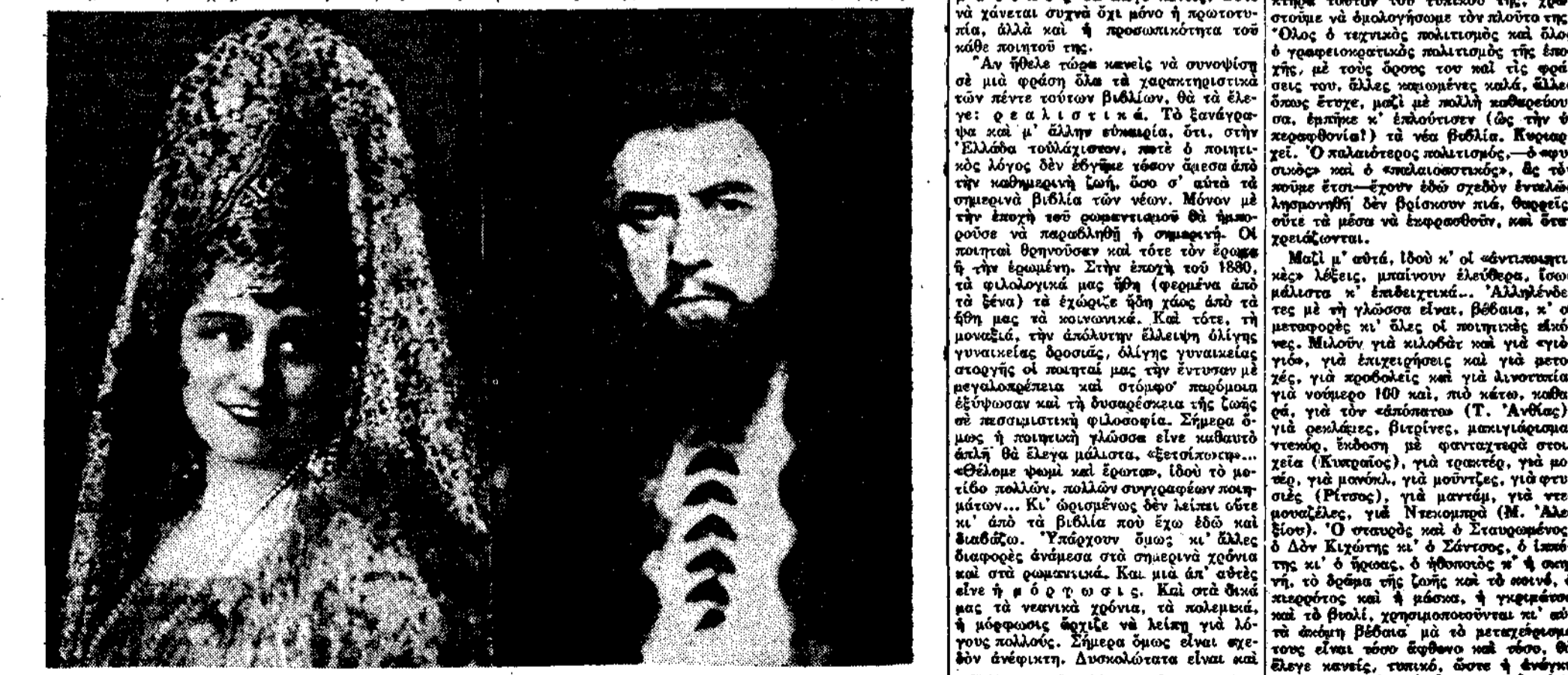
Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Α...
Α...
Α...
Α...

Ο Φαρούχης ως Σάρα στην 'Εστία

Η δεξιά Σάντιντ στο ρόλο της Κάριν, και ο Σάλλιβαν ως Σαμώλ στην όπερα του Σαίξπηρ-Σάντ Σαμώλ και Δολφίν

Α...
Α...
Α...
Α...

STEWART WHITE

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
ΓΕΡΟ Σάμ σκέφθηκε πολύ και τέλος αποφάσισε η Μαίρη-Μαϊν-Γουάν να πάει μαζί τους...

Το κρέμα μέλι...
Είχε φτιάξει ένα κρέμα μέλι από το μέλι που είχε φέρει από το βουνό...

Όσο έβλεπε...
Όσο έβλεπε η Μαίρη-Μαϊν-Γουάν, τόσο περισσότερο της άρεσε η ζωή...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Αίμα...
Αίμα είναι το πιο σημαντικό μέρος του σώματος...

ΧVIII
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Επί φηγορική...
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ (B' τόμου)
ΑΠΟΚΟΠΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Σ' ένα χωριό της Βέρνης, που φημίζεται για το κλίμα του, οι κάτοικοι του παίρνουν σε ολιγοήμερο το κολοκαίρι, κατά την περίοδο των διακοπών...

Όσοι ανήκουν...
Όσοι ανήκουν στην κατηγορία των ανήλικων, οι γονείς τους τους αφήνουν να πάνε όπου θέλουν...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Αίμα...
Αίμα είναι το πιο σημαντικό μέρος του σώματος...

ΧVIII
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Επί φηγορική...
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ (B' τόμου)
ΑΠΟΚΟΠΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Απαισιοδοξία

Κάθε μορφή γραφής του να πεθαίνει, Δέν κάνει για την ψεύτρα του γή, Μονάχα από το τάφο τη στήλη Μπορεί κάποιος ελπίδες να σταθεί...

Τριγύρω, δλα νεκρά, χωρίς έλπία...
Ποτέ σου δτι ποθείς δεν θα δ βρής...
Ό, αδέλφει από τον πόνο της σκεπής ζωής μας πίο πολή ή άμπαρφέλα...

Όσοι ανήκουν...
Όσοι ανήκουν στην κατηγορία των ανήλικων, οι γονείς τους τους αφήνουν να πάνε όπου θέλουν...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Αίμα...
Αίμα είναι το πιο σημαντικό μέρος του σώματος...

ΧVIII
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Επί φηγορική...
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ (B' τόμου)
ΑΠΟΚΟΠΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ

Ομιλεί ο κ. Ιωάν. Συκουτρής

(Συνέχεια από την 3η σελίδα)

και οι άνθρωποι. 'Επί της βάσεως αυτής, νομίζω, θα ήμπορούσε να έπερθε συνεννόηση των κομμάτων, ώστε να μη έχουμε κάθε φορά και νέαν γλώσσον εις τα σχολεία...

Όσοι ανήκουν...
Όσοι ανήκουν στην κατηγορία των ανήλικων, οι γονείς τους τους αφήνουν να πάνε όπου θέλουν...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Αίμα...
Αίμα είναι το πιο σημαντικό μέρος του σώματος...

ΧVIII
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Επί φηγορική...
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ (B' τόμου)
ΑΠΟΚΟΠΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

ΑΡΓΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΑ

ΜΙΜΗΝ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΝ. Σας έρωτας συγγνώμην για την άρνησιν. Θα δημοσιευθώ.

ΤΑΚΗΝ ΔΟΣΑΝ. Εγχαριστούμε. Το γράμμα σας θα δημοσιευθώ στο προσεχές άρφαλο. Περιμένουμε ποιημάτά σας.

ΓΕΡΜ. ΒΑΣΕΤΟΝ. Το ποίημά μου δας μέτρον. Είναι πολύ δύσκολο να γράψω ένα ποίημα τόσο καλό. Λοιπόν, μακάρι άλλο έργο.

ΣΩΤΩΝ ΓΑΡΑΕΝΗΝ. 'Η όψις των δειγμάτων σας ήταν ψυχολογικά άμεταλλαστη. Δεν είναι άμεταλλαστη όμως όσος όποιος, ενώ έβρετε να γράφετε καλά.

ΠΙΕΤΡΟΝ ΤΑΜΕΙΝΟΝ. Το τραγούδι σας άριστα είναι πολύ νεανικό, και έχει μετρίως λάθη. Περιμένουμε και άλλα καλύτερα να μας στείλετε.

ΓΑΛΥΚΟΝ ΒΑΛΚΥΡΙΝ. Το ποίημά σας καλό και το κεραιόμο. ΝΙΚΟΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ. Το ποίημά σας καλό και το κεραιόμο. Δεν λείπει τίποτα. Περιμένουμε το δεύτερο.

ΑΝΩΝΥΜΟΝ. Αάριστον. 'Εδωξάμε τον προς τον συγγνώμην σας έπιτολόγιο σας. Σας καταλόγισαμε άπολόγημα, και εγχαριστούμε δ δημοσιεύσιν του γράμματός σας, αλλά δεν τό επιτρέπει να είναι γραμμάτιον τό περιορισμό σας.

ΘΙΛΑΚΟΝ. Αάριστον. 'Εδωξάμε τον προς τον συγγνώμην σας έπιτολόγιο σας. Σας καταλόγισαμε άπολόγημα, και εγχαριστούμε δ δημοσιεύσιν του γράμματός σας, αλλά δεν τό επιτρέπει να είναι γραμμάτιον τό περιορισμό σας.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

(Συνέχεια από την 11η σελίδα)

μα α τ ι κ ε. 'Η ερωτική δεν είναι τόση ή ίδια της φιλίας, ή το σιμβόλο της: είναι το άπόδ ζήλομα από βρομοσήλαση μ' από κάμψη άγρώου. Τά φερέα του λόγου έχουν φαινολόγη, ό λόγος είναι σ υ γ κ ρ ι μ έ ν ο.

Όσοι ανήκουν...
Όσοι ανήκουν στην κατηγορία των ανήλικων, οι γονείς τους τους αφήνουν να πάνε όπου θέλουν...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Αίμα...
Αίμα είναι το πιο σημαντικό μέρος του σώματος...

ΧVIII
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

Όταν ο πάγος...
Όταν ο πάγος σπάσκει, τότε η ζωή γίνεται πιο εύκολη...

Επί φηγορική...
Επί φηγορική των δούρων, ένα παλιό κρηπί, οι ταπεινότες φώροντες...

ΔΕΛΤΙΟΝ 21ου ΤΕΥΧΟΥΣ (B' τόμου)
ΑΠΟΚΟΠΕΤΕ ΤΑΚΤΙΚΑ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ

COLETTE ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΑΙ η κυρία Πελλού που έμπιστευ-
σαν στην άσπρη-
ρουχού της και τη
Αιλί, τις νέες της
άγωνες, έλεγε:
—Αι για μάς
τις μητέρες τι
Γολγοθάς που εί-
ναι η ζωή.

—Ένα βράδυ του Ίουνίου, που συ-
νάχθηκαν κάτω από τα φυλλάματα
του Νεγύ, η κυρία Πελλού, η Λέα
και ο Μπόμπ, η μοίρα του νέου και
της ώριμης γυναίκας έλλαξε.
Καθισμένες και οι δύο γυναίκες,
παρτηρούσαν τον Μπόμπ σιωπηλά.
—Μπόμπ, γιατί πίνεις τόσο πολύ;
τόν μάλλωνε η Λέα.
—Για να μην προσβάλλω τη μαμά
Πελλού, που πίνει μονάχη, απαντού-
σε ο Μπόμπ.

—Τι θα κάνης αύριο;
—Δεν ξέρω, και σύ;
—Θα φύγω για τη Νορμανδία.
—Με ποιόν;
—Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει.
—Με τον καλό μας τον Σπελιέφ;
—Είναι δυο μήνες τώρα που τέ-
λειωσε αυτή η δουλειά. Είναι τώρα
στη Ρωσία ο Σπελιέφ.
—Μπόμπ! που έχεις το κεφάλι σου,
άναστενάξε η κυρία Πελλού. Ξεχνά-
φερε η Λέα τον τελευταίο μήνα, και
που έσημειαν το τέλος των σχέσεων.
Λέα, δεν μου έδωσες τη συνταγή για
τη συναγρίδα, που μου άρεσε τόσο.
Ο Μπόμπ δρόσθηκε και τα μάτια
του εξαψωσαν.

—Ναι, ναι, συναγρίδα με μιά σάλ-
τσα σαν κρέμα... ω να ήθελα...
—Βλέπεις, παρετήρησε η κυρία
Πελλού, αυτός που έχει τόσο λίγη
δρεξη, θα έτρωγε φάρμα...
—Ήσυχαι! διέταξε ο Μπόμπ. Λέα,
πγαίνεις ραντεβού με τον Πατρώ;
—Μά όχι, όχι, μικρέ μου. Ο Πα-
τρώ και εγώ έχουμε μιά φίλια μόν-
ο. Πηγαίνω τώρα... Σε παίρνω μα-
ζί μου, αν θέλεις. Θα φας, θα πιjs,
θα κοιμηθjs...

—Και πού;
—Είχε σηκωθεί και στεκόταν μπρο-
στά της.
—Ξέρεις το Όνφλέρι Ναί... κά-
θισες, γιατί φαίνεσαι εξητλημένος.
Ξέρεις πολύ καλά την πόρτα εκείνη
μπροστά στην όποιαν όταν περνού-
σα με τη μητέρα σου έλέγαμε...
—Εστράφη προς το μέρος της κυ-
ρίας Πελλού. Η κυρία Πελλού είχε
έξαφανισθί. Το είδος αυτό της έξα-
φανίσεως ήταν τόσο λίγο σύμφωνο
με τις συνήθειες της Σαρλόττας Πε-
λλού, ώστε η Λέα και ο Μπόμπ κυ-
τάχθηκαν με γέλιο και με κάποια
έκπληξη. Ο Μπόμπ κάθισε άπεναν-
τι στη Λέα.

—Είμαι κουρασμένος, είπε.
—Καταστρέφεις τον εαυτό σου, εί-
πε η Λέα.
—Ορθώθηκε:
—Α, όχι! αισθάνομαι ακόμα άρ-
κετά καλά.
—Άρκετά καλά... ίσως για άλ-
λους... αλλά όχι... όχι για μένα,
έπί παραδείγματι.
—Είμαι χλωμός;
—Ακριβώς. Έλα στην εξοχή...
Είναι άρατα. Καλές φράουλες, κρέ-
μα, κοτόπουλα ψητά... Μά μιά κα-
λή διαίτα—και όχι γυναίκες.
—Αφέθηκε να γλυστρήσει στον ά-
μο της Λέας και έκλεισε τα μάτια.
—Οχι γυναίκες! Καλά—τις ξέ-
ρω, τις είδα.

Τέλεγε αυτά με μιά φωνή χαμη-
λή, της οποίας η Λέα άκουγε τον ή-
χο, ενώ δεχόταν τη θερμότητα του πο-
τού από τη. Εκείνος είχε άρπάξει
το μεγάλο κολλίε της Λέας και έ-
παίξε στα δάκτυλά του τα χονδρά
μαργαριτάρια. Πέρασε το μπράτσο
της κάτω από το κεφάλι του Μπόμπ
και το πλησίασε στο δικό της χω-
ρίς ύστερη βουλή σκέψη, με την έμ-
πιστοσύνη που είχε σ' αυτό το παι-
δί, και το λίκνισε.

—Πόσο είμαι καλά! άναστενάξε
εκείνος. Είσα σαν ένας άδελφός.
—Εκείνη χαμογέλασε σαν να της
είχαν άπευθύνει τον πιο σπουδαίο έ-
παινο. Ο Μπόμπ φαινόταν άποκοι-
μισμένος. Παρατηρούσε από πολύ
κοντά τα γυαλιστερά του τσίνορα,
που έμοιαζαν βρεγμένα, και το ά-
δυνατισμένο μαγούλι του που έδει-
χνε σημεία μεγάλης κοπώσεως. Το
έπανά χείλος του ζυρισμένο από το

πρωί είχε άρχισει να ακουράλη από
το χνούδι. Και τα χείλη του κατα-
κόκκινα...

—Οχι γυναίκες... μουρμούρισε
ο Μπόμπ σαν σε όνειρο. Λοιπόν, φί-
λησέ με!
—Εκπληκτη η Λέα, έμεινε άκίνητη.
—Φίλησέ με, σου λέω!
Διέτασε, και το γρήγορο άνοιγ-
μα των ματιών του έτρόμαξε τη Λέα.
—Ωσαν ένα φως που άνάβει πολύ ά-
πότομα. Άνεσήκωσε τους ώμους και
φίλησε το μέτωπό του. Ένωσε τα
χείλια του γύρω στο λαιμό της και
την έτρόσθηε προς το μέρος του.

—Εκούνησε το κεφάλι της, αλλά
μόνο έως τη στιγμή που τα στόματά
των άγγιξαν, τότε έμεινε τελείως ά-
κίνητη και συνεκράτησε την άναπνοή
της ώσαν να άκουγε κάτι. Όταν
την άφησε, δρόσθηκε, άνέπνευσε βα-
θειά και διώρθωσε τα μαλλιά της.
—Έπειτα γύρισε, κάπως ώρη, με τα
μάτια σκοτεινά,
και έπε σαν ν' ά-
στειευόταν:
—Ωραία! πολύ
ώραία...

—Εκείνος, βυθι-
σμένος σε μιά σάϊ-
—λόγκ σάπαινε πε-
ριβάλλοντάς την
με ένα βλέμμα έ-
νεργητικό, γεμά-
το πρόκληση, ώστε
εκείνη σε μιά στι-
γμή ρώτησε:
—Τι;
—Τίποτα, είπε ο
Μπόμπ. Ξέρω αυ-
τό που ήθελα να
μάθω.

—Εκείνη κοκκί-
σε ταπεινωμένη
και θέλησε ν' ά-
μυνθί άπ' εσθίας:
—Ξέρεις τί; ότι
το στόμα σου μου
άρεσει! Φτωχό
μου παιδί! Φίλησα
και άλλα. Τι σου
δείχνει αυτό; Νο-
μίζεις ότι θα πέ-
σω στα πόδια σου και θα φωνάξω:
Πάρε με! Μά δεν γνώρισες λοιπόν
παρά κοριτσάκια; Φαντάσθηκες πως
θα χάσω το μυαλό μου για ένα
φίλι...

Μιλώντας είχε ήσυχάσει και ήθε-
λε να δείξη την ψυχραιμία της.
—Πές μου, μικρούλη, έπέμενε σκυ-
βοντας προς αυτόν, πιστεύεις ότι
είναι κάτι σπάνιο στις άναμνήσεις
μου ένα καλό στόμα;
—Τού μειδίωσε από ψηλά, βέβαιη
ότι κάτι τι έμεινε στο πρόσωπό της,
ένα είδος πολύ άσθετικού σπασμού,
και ότι το μειδιάμα της έμοιαζε με
το μειδιάμα που έρχεται ύστερα ά-
πό μιά κρίση δακρύων.

—Είμαι πολύ ήσυχη, έουνέχισε.
Και όταν θα σε ξαναφίλησω, και δ-
ταν...
—Σταμάτησε και έκαμε ένα μορφα-
σμό.
—Οχι, άσφαλώς, δεν μπορώ να
το φαντασθώ τέτοιο πράγμα.
—Και όμως το σκέφθηκες για λί-
γο πριν, είπε ο Μπόμπ, χωρίς να
βιάζεται. Σκέπτεσαι λοιπόν τον άλ-
λον; Έγώ δεν σου είπα τίποτε.
—Αναμετρήθηκαν με το βλέμμα,
σαν έχθροί. Εκείνη φοβήθηκε να
δείξη μιά έπιθυμία που δεν είχε λά-
βει τον καιρό να τη θρέψη, να την
μεταμφίση.

—Έχεις δίκιο, είπε. Άς μη τά
σκεπτόμαστε πιά αυτά.
—Έπεσε σε μιά πολυθρόνα. Μιά
σφήκα, μεγάλες μυίγες—άρχισαν να
πετούν γύρω και το άρωμα του κή-
που έρχόταν μέσα... Μιά μυρωδιά
άκακίας γέμισε την άτμόσφαιρα.
—Είνα η άκακία η άνθισμένη, εί-
πε η Λέα χαμηλόφωνα.
—Ναι, είπε ο Μπόμπ. Άλλά θα-
ρεijs ότι ευωδιάζει σήμερα και σαν
άνθος πορτοκαλίως.

Τόν παρετήρησε, θαυμάζοντας ά-
όριστα πως το είχε βρή αυτό. Άνε-
πνεε το άρωμα, σαν ύποταγμαμένη,
και στράφηκε με το φόβο μήπως
την καλέσει κοντά του. Και έτσι έ-
γινε.
Και πήγε κοντά του για να τον
φίληση, με μιά όρημη πίκρα και έ-
γωισμού, και με μιά διάθεση τιμω-
ρίας... «Στάσου και θά ίδης... Εί-
ναι άλήθεια πως έχεις ώραίο στόμα,
άλλά έρχομαι επειδή το θέλω...»
Τόν φίλησε τόσο δυνατά που έμει-

ναν και οι δυο σαν μεθυσμένοι...
Ξανά στάθηκε όρθη μπροστά του.
Εκείνος είχε μείνει άκίνητος πάντα
στο βάθος της πολυθρόνας. Της έ-
τεινε τα χέρια και δέχθηκε μέσα το
κεφάλι της, μουρμουρίζοντας λόγια,
παράπονα, ένα όλόκληρο τραγούδι
γεμάτο ζωή και έρωτα, που από μέ-
σα του ξεχώριζε γλυκιές λέξεις, έ-
να τραγούδι που το άκουγε σκυμμέ-
νη και γεμάτη άγωνία.

III

—Όταν η Λέα θυμόταν το πρώτο
καλοκαίρι που πέρασε στη Νορμαν-
δία έλεγε με το νο της: «Μωρέλια
έγνωρσα και χειρότερα από τον
Μπόμπ. Πιό άξιαγάπητα μάλιστα
και πιό έξυπνα. Άλλά σαν κι' αυ-
τόν δεν έγνωρσα κανένα».

—Είνα άστειό, έλεγε, στο τέλος
του καλοκαιριού εκείνου του 1906,

στο Μπαρτελεμό λε Ντεσσεσέ, ύπα-
ρχουν στιγμές που νομίζω πως πλα-
γιάζω με έναν νεγρο ή μ' ένα Κι-
νέζο.
—Έχεις ποτέ κανένα φίλο Κινέζο
ή έραστή;
—Ποτέ.
—Τότε λοιπόν;
—Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να το έξη-
γήσω. Έχω όμως αυτή την εντύ-
πωση.

Μιά εντύπωση που της είχε έλθει
άργά-άργά μαζί με την έκπληξη,
που δεν είχε μωρμέσει να την κρύψη.
Οι πρώτες άναμνήσεις του είδυλλί-
ου των ήταν γεμάτες από ώραιες επ-
κόνες. Ξανάβλεπε ώρη κάτω από
τόν ήλιο τον Μπόμπ να αέρνεται κά-
τω από τις άλλες, να πέφτει να κοι-
μάται κάτω στα χόρτα. Η Λέα τον
έμπνουσε για να τον ταινη με φρά-
ουλες, με κρέμα, με γάλα και κοτό-
πουλο. Σαν ύπνωτισμένη παρακολου-
θούσε με μάτι όρθονοικτο, σπηλα-
μένο στο κενό, το πέταγμα των έν-
τόμων γύρω από ένα κάνατρο με
ρόδα, παρατηρούσε στο ρολογάκι
του χεριού την ώρα που θα πήγαινε
να κοιμηθί, ενώ η Λέα χωρίς πι-
κρία σκεπτόταν τις ύποσχέσεις που
δεν κράτησε το φίλ του Νεγύ και
έλεγε:

«Ός το τέλος Αύγουστου τον κρα-
τώ. Και έπειτα στο Παρίσι, όση, ός
ξαναπάη στα μαθήματά του...»
Πλάγιαζε χωρίς για να άποκοιμά-
ται και ο Μπόμπ σφιγμένος κοντά
της, παίρνοντας την καλύτερη θέση.
Κάποτε, όταν έβρινε το φως, πα-
ρακολουθούσε μιά άκτινα σελήνης
να παίζη στο παρκέτο. Άκουγε μα-
ζί με το κρ... κρ... των γρύλλων,
που δεν έπαυε μέρα νύχτα, τη βα-
ρεία άναπνοή που άνατάραζε το στή-
θος του Μπόμπ.

«Τι έχω λοιπόν και δεν κοιμού-
μαι; άναρωτιόταν άόριστα. Δεν εί-
να βέβαια που άνασπύεται το κεφα-
λι του μικρού στον άμο μου. Έκρά-
τησα και πολύ βαρύτερα... Για αύ-
ριο θά του παραγγείλω ένα καλό
ζουμί. Πάγυνη λίγο. Μά τι έχω και
δεν κοιμούμαι; Ά! ναι, θυμήθηκε,
πρέπει να φέρω τον Πατρώ τον μο-
ξέρ για να μου τον γυμνάση τον μι-
κρούλη...»
Και την έπαυσε ο θνηος ξαπλω-
μένη με τη ράχη στα λεπτά σεντόνια,

με το μελαχρινό κεφάλι του «μω-
ρού» άναπαυμένο στο στήθος της.
Την έπαυσε ο θνηος, και ζυπνούσε
κάποτε—μά πολύ λίγο—κατ' άπαι-
τηση του Μπόμπ, προς τα έημερώ-
ματα.

Το δεύτερο μήνα έφερε πραγματι-
κά τον Πατρώ, με τη μεγάλη του
βαλίτσα, τους μικρούς του άλτήρες
της μιάμισης λίτρας, τα γάντια και
τάλλα του σύνεργα—τόν Πατρώ
με την γυναικεία φωνή, τις μακρύτες
βλεφαρίδες, το μελαχρινό όπωσ η
βαλίτσα του δέρμα που τον έκανε να
φαίνεται ντυμένος και όταν ακόμα
έβγαζε το πουκαμίσό του. Και ο
Μπόμπ πότε άδρανής, πότε ζηλιάρης
άντικρου στην γιγάντια δύναμη του
Πατρώ, άρχιζε την άχαρη αλλά
καρποφόρα γυμναστική με τις άρ-
γές αλλά μελετημένες κινήσεις.
—Έναςα... δύοοοο... ν' άκούω
την άναπνοή...
—Τρία... Το γόνα-
τό σας... Προ-
σοχή.

Το παραπέτα-
σμα των φιλυρών
φιλτράριζε τον
Αύγουστιάτικο ή-
λιο. Ένα παχύ
κόκκινο ταπέτο,
ριγμένο κάτω, έρ-
ριχνε μώβ άνταύ-
γειες στα δυο γυ-
μνά σώματα. Η
Λέα παρακολου-
θούσε με το βλέ-
μα το μάθημα, πο-
λύ προσεκτικά.
Κατά το διάστη-
μα των 15 λεπτών
του μ π έ, ο
Μπόμπ σαν μεθυ-
σμένος από νέες
δυνάμεις έπαυσε
φωτιά, ριφοκινδύ-
νευε άντικανονικά
κτυπήματα και
κοκκίνιζε από όρη.
Ο Πατρών δε-
χόταν τα κτυπή-

ματα σαν ένας τοίχος και άφινε να
πέφτουν κατακέφαλα στο μαθητή
του από το ύψος της άλυμπίας του
γαλήνης διδάγματα πιό βαρεία και
άπο τη γροθιά του.
—Ε! πρόσσε το άριστερό σου
μάτι. Παρά λίγο να έλθη να ίδη πως
είναι το γαντωμένο μου χέρι.
—Γλύστρησα, λυσοούσε ο Μπόμπ.
—Αυτό δεν έξαρτάται από την Ι-
σοροπία, εξακολουθούσε ο Πα-
τρών. Αυτό έξαρτάται από το ήθη-
κό. Δεν θα γίνετε ποτέ καλός μο-
ξέρ.

—Και η μητέρα δεν το θέλει, τί
κρίμα!
—Άκόμα και αν η μητέρα σας
το ήθελε, δεν θα γινόσατε μοξέρ,
γιατί είσατε κακός. Η κακία δεν
άμολίζει με το μπόξ. Δεν είναι έτσι,
κυρία Λέα;
—Η Λέα χαμογέλουσε και δοκίμαζε
την ήδονη να κάνει ζέστη, να μένη
άκίνητη και να παρίσταται στα παι-
χνίδια των δυο γυνών άνδρών. Και
να σκέπτεται: «Είνα ώραίος αυτός
ο Πατρώ! Είναι ώραίος ώσαν ένα
άκίνητο! Ο μικρός είναι χαριτωμέ-
νος. Έχει λεπτά γόνατα και λεπτή
μέση. Και λαιμό σαν άγαλμα. Μόνο
που γελά άσχημα, σαν λυκόπουλο
που θέλει να δαγκάση...» Ένωθε
τόν εαυτό της βυθισμένο σε μιά γλυ-
κειά, σαν μητρική, εύτυχία, σε μιά
ήσυχη άρετη. «Θά τον άλλόξω για
κανένα άλλον», έλεγε μέσα της βλέ-
ποντας τον Μπόμπ γυμνόν τ' άπό-
γευμα κάτω από τις φύλλες, ή γυ-
μνόν το πρωί πάνω στα σκεπάσματα,
ή το βράδυ πλάι στο χλιαρό λου-
τρό. «Ναι, όσο ώραίος κι' αν είναι,
θά τον άλλόξω». Έμπιστευόταν την
άδιανομία της στον Πατρών.

—Ωστόσο, άντέτεινε ο Πατρών, εί-
ναι καλό σκαρί. Έχει μύνες δυο-
ους με-των χρωματιστών άνθρώπων,
έστω κι' αν είναι άσπορος. Μικρούς
μύνες που δεν κάνουν εντύπωση.
—Τό πιστεύα, Πατρών, αλλά δεν
τόν θέλω για το μπόξ έγώ.
—Φυσικά, έπεδοκίμαζε ο Πατρών
χαμηλώνοντας τα μακρά βλεφαρα.
Πρέπει να λογαριάξη κανείς και τα
αισθήματα.

—Υφίστατο με στενοχώρια τους έ-
ρωτικούς ύπαινηγμούς και το χαμό-
γελο της Λέας, το έπίμονο αυτό γε-
λαστό βλέμμα που προσήλωνε έπί-
νω του όταν μιλούσε για έρωτα.
—Φυσικά, ξανάλεγε ο Πατρών, αν
δεν σάς δίνη όλες τις ίκανοποιή-
σεις...
—Η Λέα γελοούσε:
—Όλες, όχι...
Κουβένταζαν χαμηλόφωνα κάτω
άπο τα δένδρα. Εκείνος γυμνός και
ντροπαλός, έκέλη ντυμένη στα λευ-
κά, με τα μάγουλα χρωματισμένα
ζωηρά ρόξ. Γλεντούσαν την άμο-
βαία τους φίλια, την άπλη, την όγη.
Οι συνομιλίες τους ίκανοποιούσαν
την άνάγκη της έμπιστοσύνης που
αισθανόταν, ή την περιφρόνηση της
για νέες λέξεις και νέες ιδέες. Και
οι συνομιλίες αυτές διεκόποντο συ-
χνά από την εμφάνιση του Μπόμπ,
που τον νόμιζαν στο κρεβάτι του
κοιμισμένο. Έρχόταν μισόγυμνος με
ένα βιβλίο λογαριασμών στο χέρι
και μ' ένα στυλογράφο πίσω από τ'
αυτό.

—Κόττα τον! έλεγε ο Πατρών.
Σαν ταιρία μοιάζει.
—Τι είν' αυτά που βλέπω; φώναζε
ο Μπόμπ, τριακόσια είκοσι φράγκα
για βενζίνα; Μά την πίνουν λοιπόν;
Τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες βγή-
καμε μόνο τέσσερες φορές. Και 97
φράγκα για λάδι!
—Τό αυτοκίνητο πάει στην αγορά
κάθε μέρα, άπήνησε η Λέα. Ά! τάρ-
α που το θυμήθηκε... ο σωφέρ
σου έφαγε όλόκληρο μπουτι στο γεύ-
μα. Δεν βρίσκεis πως αυτό είναι
όπερβολικό;... Όταν δεν τα κα-
ταφέρνεις στην πρόθεση, μοιάζειs
με τη μητέρα σου.

—Αντί για άπάντηση, έμεινε μιά
στιγμή άναποφάσιτος, έλικνίζεσθε
στα λεπτά του πόδια με τη χάρη
εκείνη που έκανε την κυρία Πελλού
να ξελαρυγγίζεται: «Έγώ όταν ή-
μουν 18 χρονών! Τα πόδια μου εί-
χαν φτερά, τα πόδια μου είχαν φτε-
ρά!» Ζητούσε μιά αούθάδεια για ν'
άπαντήσει και έτρεμε όλο το πρό-
σωπό του, το στόμα το μισανοικτό,
το μέτωπο μπροστά...
—Έλα, άστα, έλεγε με καλωσή-
νη η Λέα. Έλα να με φίλησης. Δια-
βολάκι. Καταραμένος άγγελε...
Πήγαυε, νικημένος από τον ήθη-
της φωνής και περιγυμνός από τα
λόγια. Ο Πατρών, μπροστά στο ζευ-
γάρι, άφηνε πάλι την άλήθεια ν' άπ-
θίση στα άγνά του χείλη:
—Φυσικά προσόντα, τά έχετε τ'
φυσικά προσόντα. Άλλά έγώ, όταν
σας παρατηρώ, κύριε Μπόμπ, μοί-
φαίνεται πως αν ήμουν γυναίκα, θα
έλεγα: «Θά ξαναπεράσω μετά δέκα
χρόνια».

—Άκούς, Λέα, σε δέκα χρόνια λέ-
ει, έπανελάμβανε ο Μπόμπ, άπομα-
κρύνοντας το σκυμμένο κεφάλι της
ματρώσεως του. Τι σκέπτεσαι γ'
αυτό;
—Άλλά εκείνη δεν καταδεχόταν ν'
άκούσει, χτυπώντας ρυθμικά με τα
δάκτυλα το νέο κορμί, παντού, στα
μάγουλα, στην πλάτη, στους μη-
ρούς, με την χωρίς αερασμό εύχαρι-
στηση μιάς παραμάνας.
—Μά τί εύχαρίστηση σου δίνει να
είσαι κακός; ρωτούσε τότε ο Πα-
τρών τον Μπόμπ.
—Ο Μπόμπ περιέβαλε τον Ήρακλη
αυτόν άργά με ένα βλέμμα βάρβα-
ρο, πριν άπάντηση:
—Αυτό με παρηγορεί. Δεν μπορείs
να καταλάβης.
Είνα άλήθεια ότι η Λέα δεν είχε
καταλάβει τον Μπόμπ ούτε ύστερα
άπο τρεις μήνες τέτοιας ζωής. Και
αν μιλούσε άκόμη στον Πατρών περ'
άποστολής του Μπόμπ στα άγαπη-
τά του μαθήματα, το έκανε μόνον
άπο ένα είδος συνήθειας, και ώσαν
να ήθελε να δικαιολογηθί που τον
κράτησε τόσο καιρό. Άριζε τις
προσέσεις, και κάθε φορά τις ξε-
περνούσε.
—Ο καρός είναι τόσο ώραίος...
και έπειτα το Παρίσι την έκούραζε.
Και περίμενε ματαίως, για πρώ-
τη φορά στη ζωή της, κάτι που ποτέ
δεν της είχε λείψει: την έμπιστοσύ-
νη, τις εξομολογήσεις, την ειλικρί-
νεα, τον άδιάκριτο ένθουσιασμό έ-
νός νέου έραστού—τις ώρες αυτές
που ή χάρη ενός έφίβου χύνει χω-
ρίς συγκρατημένο δάκρυα, όμολογίες
πικρίες, στα θερμά στήθη μιάς ώρι-
μης και πιστής φίλης.

λαστό βλέμμα που προσήλωνε έπί-
νω του όταν μιλούσε για έρωτα.

—Φυσικά, ξανάλεγε ο Πατρών, αν
δεν σάς δίνη όλες τις ίκανοποιή-
σεις...
—Η Λέα γελοούσε:
—Όλες, όχι...
Κουβένταζαν χαμηλόφωνα κάτω
άπο τα δένδρα. Εκείνος γυμνός και
ντροπαλός, έκέλη ντυμένη στα λευ-
κά, με τα μάγουλα χρωματισμένα
ζωηρά ρόξ. Γλεντούσαν την άμο-
βαία τους φίλια, την άπλη, την όγη.
Οι συνομιλίες τους ίκανοποιούσαν
την άνάγκη της έμπιστοσύνης που
αισθανόταν, ή την περιφρόνηση της
για νέες λέξεις και νέες ιδέες. Και
οι συνομιλίες αυτές διεκόποντο συ-
χνά από την εμφάνιση του Μπόμπ,
που τον νόμιζαν στο κρεβάτι του
κοιμισμένο. Έρχόταν μισόγυμνος με
ένα βιβλίο λογαριασμών στο χέρι
και μ' ένα στυλογράφο πίσω από τ'
αυτό.

—Κόττα τον! έλεγε ο Πατρών.
Σαν ταιρία μοιάζει.
—Τι είν' αυτά που βλέπω; φώναζε
ο Μπόμπ, τριακόσια είκοσι φράγκα
για βενζίνα; Μά την πίνουν λοιπόν;
Τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες βγή-
καμε μόνο τέσσερες φορές. Και 97
φράγκα για λάδι!
—Τό αυτοκίνητο πάει στην αγορά
κάθε μέρα, άπήνησε η Λέα. Ά! τάρ-
α που το θυμήθηκε... ο σωφέρ
σου έφαγε όλόκληρο μπουτι στο γεύ-
μα. Δεν βρίσκεis πως αυτό είναι
όπερβολικό;... Όταν δεν τα κα-
ταφέρνεις στην πρόθεση, μοιάζειs
με τη μητέρα σου.

—Αντί για άπάντηση, έμεινε μιά
στιγμή άναποφάσιτος, έλικνίζεσθε
στα λεπτά του πόδια με τη χάρη
εκείνη που έκανε την κυρία Πελλού
να ξελαρυγγίζεται: «Έγώ όταν ή-
μουν 18 χρονών! Τα πόδια μου εί-
χαν φτερά, τα πόδια μου είχαν φτε-
ρά!» Ζητούσε μιά αούθάδεια για ν'
άπαντήσει και έτρεμε όλο το πρό-
σωπό του, το στόμα το μισανοικτό,
το μέτωπο μπροστά...
—Έλα, άστα, έλεγε με καλωσή-
νη η Λέα. Έλα να με φίλησης. Δια-
βολάκι. Καταραμένος άγγελε...
Πήγαυε, νικημένος από τον ήθη-
της φωνής και περιγυμνός από τα
λόγια. Ο Πατρών, μπροστά στο ζευ-
γάρι, άφηνε πάλι την άλήθεια ν' άπ-
θίση στα άγνά του χείλη:
—Φυσικά προσόντα, τά έχετε τ'
φυσικά προσόντα. Άλλά έγώ, όταν
σας παρατηρώ, κύριε Μπόμπ, μοί-
φαίνεται πως αν ήμουν γυναίκα, θα
έλεγα: «Θά ξαναπεράσω μετά δέκα
χρόνια».

—Άκούς, Λέα, σε δέκα χρόνια λέ-
ει, έπανελάμβανε ο Μπόμπ, άπομα-
κρύνοντας το σκυμμένο κεφάλι της
ματρώσεως του. Τι σκέπτεσαι γ'
αυτό;
—Άλλά εκείνη δεν καταδεχόταν ν'
άκούσει, χτυπώντας ρυθμικά με τα
δάκτυλα το νέο κορμί, παντού, στα
μάγουλα, στην πλάτη, στους μη-
ρούς, με την χωρίς αερασμό εύχαρι-
στηση μιάς παραμάνας.
—Μά τί εύχαρίστηση σου δίνει να
είσαι κακός; ρωτούσε τότε ο Πα-
τρών τον Μπόμπ.
—Ο Μπόμπ περιέβαλε τον Ήρακλη
αυτόν άργά με ένα βλέμμα βάρβα-
ρο, πριν άπάντηση:
—Αυτό με παρηγορεί. Δεν μπορείs
να καταλάβης.
Είνα άλήθεια ότι η Λέα δεν είχε
καταλάβει τον Μπόμπ ούτε ύστερα
άπο τρεις μήνες τέτοιας ζωής. Και
αν μιλούσε άκόμη στον Πατρών περ'
άποστολής του Μπόμπ στα άγαπη-
τά του μαθήματα, το έκανε μόνον
άπο ένα είδος συνήθειας, και ώσαν
να ήθελε να δικαιολογηθί που τον
κράτησε τόσο καιρό. Άριζε τις
προσέσεις, και κάθε φορά τις ξε-
περνούσε.

—Ωστόσο, άντέτεινε ο Πατρών, εί-
ναι καλό σκαρί. Έχει μύνες δυο-
ους με-των χρωματιστών άνθρώπων,
έστω κι' αν είναι άσπορος. Μικρούς
μύνες που δεν κάνουν εντύπωση.
—Τό πιστεύα, Πατρών, αλλά δεν
τόν θέλω για το μπόξ έγώ.
—Φυσικά, έπεδοκίμαζε ο Πατρών
χαμηλώνοντας τα μακρά βλεφαρα.
Πρέπει να λογαριάξη κανείς και τα
αισθήματα.

—Υφίστατο με στενοχώρια τους έ-
ρωτικούς ύπαινηγμούς και το χαμό-
γελο της Λέας, το έπίμονο αυτό γε-
λαστό βλέμμα που προσήλωνε έπί-
νω του όταν μιλούσε για έρωτα.

—Φυσικά, ξανάλεγε ο Πατρών, αν
δεν σάς δίνη όλες τις ίκανοποιή-
σεις...
—Η Λέα γελοούσε:
—Όλες, όχι...
Κουβένταζαν χαμηλόφωνα κάτω
άπο τα δένδρα. Εκείνος γυμνός και
ντροπαλός, έκέλη ντυμένη στα λευ-
κά, με τα μάγουλα χρωματισμένα
ζωηρά ρόξ. Γλεντούσαν την άμο-
βαία τους φίλια, την άπλη, την όγη.
Οι συνομιλίες τους ίκανοποιούσαν
την άνάγκη της έμπιστοσύνης που
αισθανόταν, ή την περιφρόνηση της
για νέες λέξεις και νέες ιδέες. Και
οι συνομιλίες αυτές διεκόποντο συ-
χνά από την εμφάνιση του Μπόμπ,
που τον νόμιζαν στο κρεβάτι του
κοιμισμένο. Έρχόταν μισόγυμνος με
ένα βιβλίο λογαριασμών στο χέρι
και μ' ένα στυλογράφο πίσω από τ'
αυτό.

—Κόττα τον! έλεγε ο Πατρών.
Σαν ταιρία μοιάζει.
—Τι είν' αυτά που βλέπω; φώναζε
ο Μπόμπ, τριακόσια είκοσι φράγκα
για βενζίνα; Μά την πίνουν λοιπόν;
Τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες βγή-
καμε μόνο τέσσερες φορές. Και 97
φράγκα για λάδι!
—Τό αυτοκίνητο πάει στην αγορά
κάθε μέρα, άπήνησε η Λέα. Ά! τάρ-
α που το θυμήθηκε... ο σωφέρ
σου έφαγε όλόκληρο μπουτι στο γεύ-
μα. Δεν βρίσκεis πως αυτό είναι
όπερβολικό;... Όταν δεν τα κα-
ταφέρνεις στην πρόθεση, μοιάζειs
με τη μητέρα σου.

—Αντί για άπάντηση, έμεινε μιά
στιγμή άναποφάσιτος, έλικνίζεσθε
στα λεπτά του πόδια με τη χάρη
εκείνη που έκανε την κυρία Πελλού
να ξελαρυγγίζεται: «Έγώ όταν ή-
μουν 18 χρονών! Τα πόδια μου εί-
χαν φτερά, τα πόδια μου είχαν φτε-
ρά!» Ζητούσε μιά αούθάδεια για ν'
άπαντήσει και έτρεμε όλο το πρό-
σωπό του, το στόμα το μισανοικτό,
το μέτωπο μπροστά...
—Έλα, άστα, έλεγε με καλωσή-
νη η Λέα. Έλα να με φίλησης. Δια-
βολάκι. Καταραμένος άγγελε...
Πήγαυε, νικημένος από τον ήθη-
της φωνής και περιγυμνός από τα
λόγια. Ο Πατρών, μπροστά στο ζευ-
γάρι, άφηνε πάλι την άλήθεια ν' άπ-
θίση στα άγνά του χείλη:
—Φυσικά προσόντα, τά έχετε τ'
φυσικά προσόντα. Άλλά έγώ, όταν
σας παρατηρώ, κύριε Μπόμπ, μοί-
φαίνεται πως αν ήμουν γυναίκα, θα
έλεγα: «Θά ξαναπεράσω μετά δέκα
χρόνια».

(Συνέχεια στο προσεχές)